

Ayak Sürüme Ayrılığa

– *lemide* · 15 Haziran 2012

isyanıma sen takıldın yine
parmağında bir gidişin izi
son sözün güvelenirken dişlerimin arasında
topuklarında çatlıyor toprağın yüzü
düşlerime sinen sesinin
çatlak yanından inerken acılar
izmarit kokusu düşerdi nefesime
bir damla anasona yaltaklandı bugünde dilim
kırık dökük ayrılığın yabancıyı yüreğimin
buruk sancısıydın siyah beyaz filmlerin
hapsettiğin kadar dök gözlerinden sensizliğimi
susar mıydı ıslığımda uzayan adın
sus payıma düşen susum ol
çırak bir ayrılıkla soy beni

küfürlerim kirletirken sesimin avlularını
gitme vaktin sızdı evimin köşelerine
zil zurna olup sızma vaktiydi oysa
dilimi ıslattım sadece bir boğma ile
kelimelerimin halvetiyle yuvarlandı rakı
uykularımın kaçarken sana
düştüğün yerde alev almasaydı bu kadar yanar mıydı bağrım
bilseydim gideceğini yenileyip nefesimi
parlatır mıydım gözlerindeki ölümün yüzünü
siyah saçlarında diz çökerdi gururum
sebepsizdi ,sensizdi geceleri boşadığım rüyalarım
kilitlenmiyor kirpiğim bozuldu düzeni yine
bir deprem gibi salıntıda geceleri aklım
hep sana takılıp kalıyor sanrılarım
kemirip durma dudaklarının kenarındaki benden kalanı
bir kez olsun devirse gece seni üstüme
diz mi çökmeliydi sevgim mabedine
can mı sırat köprüsünde k/alan
kıldan ince kılıçtan keskin sensizliğin elinde düşeceksem eğer
düşür senden irak değildir içimdeki cehennem

ayrılık
seni incitmemek için hiç sebepsiz gidişimdir diyorsun
saçlarıma dokunuyor ellerin
teninin tuzuna banıyor dudaklarım
düşkünlüğüm dillenirken tanımadığım dillerde
düş oluyorum kendime
kandırmak istiyorum aklımı
uçarcasına kaçıyor benden
inanmıyor bir karış havadan b/akıyor hülyalı
sen gittin diye fırtınalı umudum
ruhum uçarı
okuduğum her kitapta ek/silmiş harfler
sense ayrılığı resmediyorsun avuçlarıma
her sözcük manasız boş bir yankı gibi dönüp vuruyor yüzüme
cinayet saatlerim sızarken odamın duvarlarına
dar ağaçlarına asılıyor sildiğim yüzüm

bugünde gece vurulmuş güneşle
katil kim
kimin cenazesine ağlıyor bu g/özler
yine yokluğunla tütsüledim yatağımı
tanımsızlaşıyor gerçekliğim
yıkıldı bütün hayal labutlarım
bir boy büyük alıp içinde yok oluyorum hayatın
gecenin en k/açık yanına kesikler atıyorum
öyle bir ateştin ki ne yakıyordun ne sönyüydün
kaçak bir ruhun kimliğiyle gel bana
karıncalar su taşırken ellerimden sana
bak yine satırlara d/üşüyorum adını
dilimliyorum sana dokunan cümlelerimi
her yazğımdan sonra bir satır aralıyorum
küf kokulu bir sokak arkasında
peydahladığın ayrılığı bırakma avuç aralarım
bu k/alem bugün sana kan kustu
yarabbi bir daha döndür/me yüzümü ona

seslendirme ; adem efiloğlu